



מקור המאמר בזוהר פרישת קרא דף ח ע"ב

בַּיּוֹם הַשְׁבָתָא, בִּסְעֻדָתָא תְּנִינָא, בְּתִיב (ישועה נ"ז)
או תְּתַעֲגֵג עַל יְיָ. עַל יְיָ וְדָאי. הַהָהִיא
שְׁעַתָּא אַתְגַלְיָא עַתִּיקָא קְדִישָא, וּכְלָהו עַלְמִין
בְּחִדּוֹתָא, וּשְׁלִימָו וּחִדּוֹתָא דְעַתִּיקָא עַבְדִינָן,
וִסְעֻדָתָא דִילִיה הָוָא וְדָאי.

בִּסְעֻדָתָא תְּלִיתָה רִשְׁבָתָא, בְּתִיב וְהַאֲכָלָתִיך
נְחַלָת יַעֲקֹב אָבִיך. דָא הִיא סְעֻדָתָא
דוֹעֵיר אָפִין, דָהִוי בְּשְׁלִימָוֹתָא. וּכְלָהו שִׁיחָא יוֹמִין,
מִהָהִיא שְׁלִימָו מִתְבָרְכָן. וּבְעֵי בֶר נְשׁ לְמַחְדִי
בִּסְעֻדָתִיה, וְלֹא שְׁלָמָא אַלְין סְעֻדָתִי, דָאַינְזָן
סְעֻדָתִי מִהִימָנוֹתָא שְׁלִימָתָא, דִזְרָעָא קְדִישָא
דִישְׂרָאֵל, דַי מִהִימָנוֹתָא עַלְאָה, דָהָא דִילָהָן הִיא,
וְלֹא דַעֲמִין עַזְבִּי עַבּוֹדָת כּוֹכְבִים וּמְזֻלּות. וּבְגִינִי
כֵּד אָמָר, (שםות לא) בְּגִינִי וּבִין בְּגִינִי יִשְׂרָאֵל.

תָא חִזֵי, בִּסְעֻדָתִי אַלְין, אַשְׁתָמוֹדָעָן יִשְׂרָאֵל,
דָאַינְזָן בְּגִינִי מְלָכָא. דָאַינְזָן מִהִיכְלָא
דִמְלָכָא, דָאַינְזָן בְּגִינִי מִהִימָנוֹתָא, וַיָּמָן דְּפָגִים
חַד סְעֻדָתָא מַגִּיהָן, אַחֲזִי פְגִימָתָא לְעַילָא,
נוֹדָעים יִשְׂרָאֵל שְׁהָם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְשְׁהָם בְּנֵי הָאָמֹנוֹת, וְמי שְׁפָוגָם סְעֻדָה
אַחַת מֵהֶם, מִרְאָה אֶת עַצְמוֹ שְׁאַינוֹ מַבְנֵי הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיוֹן, שְׁאַינוֹ מַבְנֵי

בַּיּוֹם הַשְׁבָתָה, בִּסְעֻדָה
הַשְׁנִיה כְּתֻוב אֶז תְּתַעֲגֵג עַל
הָ. עַל הָ וְדָאי. שְׁאוֹתָה
שְׁעָה נְגַלָה הַעֲתִיק הַקָּדוֹשָׁ,
וְכָל הַעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְחָה,
וְהַשְׁלִimoת וְהַחֲדָה שֶׁל
הַעֲתִיק אָנוּ עֹשִׁים, וּזְהִי
סְעֻדָתוֹ וְדָאי.

בִּסְעֻדָה הַשְׁלִישִׁית שֶׁל
שְׁבָת כְּתֻוב וְהַאֲכָלָתִיך נְחַלָת
יַעֲקֹב אָבִיך. זֹהִי הַסְעֻדָה
שֶׁל זְעִיר אַנְפִין שְׁהָוָא
בְשִׁלְמוֹת. וְכָל שִׁשְׁת הַיָּמִים
מִאַתָּה שִׁלְמוֹת מִתְבָרְכִים.
וְצִרְיךָ אָדָם לְשָׁמַח בִּסְעֻדָתוֹ
וְלַהֲשִׁlim הַסְעֻדּוֹת הַלְלוֹ,
שְׁהָן סְעֻדּוֹת הָאָמֹנוֹת
הַשְׁלִמה שֶׁל זֶרֶע קְדוֹשָׁ שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, שְׁהָאָמֹנוֹת הַעֲלִיוֹנָה
הִיא שְׁלָהָם וְלֹא שֶׁל עַמִּים
עַזְבִּי עַבּוֹדָת כּוֹכְבִים
וּמְזֻלּות. וּמִשּׁוּם כֵּד אָמָר,
(שםות לא) בְּגִינִי וּבִין בְּגִינִי
יִשְׂרָאֵל.

בָא וַיָּרָא, בִּסְעֻדּוֹת הַלְלוֹ
נוֹדָעים יִשְׂרָאֵל שְׁהָם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְשְׁהָם בְּנֵי הָאָמֹנוֹת, וְמי שְׁפָוגָם סְעֻדָה
אַחַת מֵהֶם, מִרְאָה פָגָם לְמַעַלָה,

היכל המלך, ושאינו מזרע קדוש של ישראל, ונותנים עליו חמר של שלשה דברים - דין הגיהנום וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הזרים והחגים ציריך אדם לשמה ולשמה את הענינים, ואם הוא שמה לבוד ולא נותר לענינים - עונשו רב, שתרי לבוד שמה, ולא נותר שמה לאחר. עליו כתוב (מלאכى ב) וזריתני פרש על פניהם פרש הגיכם. ואם הוא שמה בשבת, אף על גב שלא ניתן לאחר - לא נותנים עליו עונש כבשאר הזרים והחגים, שכתוב פרש הגיכם. אמר פרש הגיכם, ולא פרש שבתכם. וכותב (ישעה א) חדשיכם ומוציאיכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא אמר.

ומশום לכך כתוב בין ובין בני ישראל. ומשם שכל האמונה נמצאת בשבת, נותנים לאדם נשמה שכל נשמה עלינה, נשמה שכל השלמות בה, כדוגמת העולם הבא. ומשם לכך נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדי.

ואחוי גריםה דלאו מבני מלכא עלאה הוא, דלאו מבני היכלא דמלך הוא דלאו מזרעא קדישא דישראל הוא. ויהבין עלייה חומרא דתלת מלין, דינא רגיהם וגנו.

וთא חי, בכלהו שאר זמנים וחגין, בשי בר נש לחדי, ול%;"> מהדי למסבני.iae ויאי הוא חדי בלהודוי, ולא יהיב למסבני, עונשיה סגי, דהא בלהודוי חדי, ולא יהיב חדו לאחרא. עלייה כתיב, (מלאכى ב) וזריתני פרש על פניהם פרש הגיכם.iae ויאי איהו בשbeta חדי, אף על גב דלא יהיב לאחרא, לא יהבין עלייה עונשא, בשאר זמנים וחגין, כתיב פרש הגיכם. פרש הגיכם קאמר, ולא פרש שבתכם. כתיב (ישעה א) חדשיכם ומוציאיכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא קאמר.

ובגיני כך כתיב, בין ובין בני ישראל. ומשם דכל מהימנותא אשתח בשbeta, יהבין ליה לבר נש נשמתא אחרא, נשמתא עלאה, נשמתא דכל שלימו בה, כדוגמא דעלמא דאתה. ובגיני כך אקרי שבת. מהו שבת. שמא דקדישא בריך הוא. שמא דאייה שלים מכל סטרוי. מא. ומשם לכך נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדי.

אמר רבי יוסף, ודע כי כך הוא. ווי ליה לבר נש,
دلא אשלים חדרותא דמלכא קדיישא. ומאן
חרותא דיליה. אלין תלת סעודתי מהימנותא.
סעודתי דאברהם יצחק ויעקב כלילן בהו. וכלהו
חו על חרו מהימנותא שלימותא, מכל סטרוי.

תאנא, בהדין יומא מתעטרו אביהו, וכל בגין
ינזין, מה דלאו הבי בכל שאר חgin
וימניין. בהדין יומא, חייביא דגיהם נייחין. בהדין
יומא, כל דיגין אתביבין, ולא מתרין בעלמא.
בהדין יומא אוריתא מתעטרא בעטריין שלימין.
בהדין יומא נדוע מתרורים בעולם. ביום זהה התורה מתעטרת בעטרות שלמות.

אמר רבי יוסף, ודאי כי הוא.
אויל לאדם שלא משלים את
שמחה המלך הקדוש. ומהי
שמחתו? אילו שלש הסודות
של האמונה, סעודות
שאברהם יצחק ויעקב
כלולים בהם, וכלם שמחה
על שמחה, אמונה שלמה
מכל צדדי.

שנינו, ביום זהה מתעטרים
הآבות, וכל הבנים יונקים,
מה שאין כן בכל שאר
ההגים והזמנים. ביום זהה
רשעי ה Gehen נחים. ביום
זה כל הדינים נכפים ולא מתעטרים בעטרות שלמות.

ספר אור הזוהר (עמוד 310)

ומשנת ש"ז ואילך מחייבים אנחנו לתקן כל אחד ואחד נפשו ורוחו ונשmeno, אותן ואת כל העולם כלו, להיות מין נוקבי ליחד וללבנו ולצרף ניצוצות קדושים ברזי דאוריתא ובהתשפוקות דברי הזוהר והתקונים על פי דברי מורה ורבנו הרב האר"י זכרנו לברכה, אשר שלחו אליהם לפניו להאר לנו מותו החשך ואפללה, בפרט בעקבות דמשיחא חטא יסנא, וידוע לנו מסורות אלו שאין בוטלים ובעורם של הקליפות אלא בימור הקבלה על פי עולם התקום, לנו קרא רבינו שמעון בן יוחאי לבבלי הקבלה מחצדי מקלא הקምונים והחרדים ומון השדה אשר ברכו השם. (סוף ספר ניקהל משה) על פי הנזכר לעיל אני שפיר מה שהעיר בספר דברי תורה (מהדורא קמא אותן צ') על דברי זקנו בספר אנרא דפרק א' (אות ק'ב), שמרחיק את זמן התגלות החקמה קדושה עד שנת ש"ז, והעיר על זה הנאוז הקדוש ממונקאטש שלא נודע מkor פון זה, ועל פי הנזכר לעיל אני שפיר.

ג) הזוהר נתגלה רק בהזרות האחרונים כדי להגנו علينا מארינו ולהחייש גאלתנו לא נתגלה הזוהר הקדוש לדורות הראשונים רק בהזרות הגורעים מהם, עין שם [בספר ויקהל משה הינוoper לעיל] ברבבי קדשו בארכבה, ומסים שם שהוא בכדי להגנו על הדורות האחרונים. וצריך לשמע בקהל השם, כי כן רצונו לטוב לנו להגנו علينا מארינו ולהחייש גאלתנו שתהיה במרה בימינו אמן. (ספר פתח עיניים לתהirk'a על מפקת סנהדרין דף צ"ה.)

[וינו עוד בהקדמה בספר הזוהר מבעל הפלם אותן נזקק להלן פרק יג' אות א'].